

omezení pohybu pasažérů. Pilot měl vlastní prostor uprostřed koše. V jednom z oddělení cestovaly dvě ženy ve věku mezi pětácti a čtyřiceti lety. Jedna v černém, druhá v zeleném, nepodobaly se sobě navzájem tak, aby vypadaly jako dvojčata, ale zjevně to byly sestry. Ta v černém vydechla lehkou bublinu zvuku, příliš slyšitelnou, aby šlo o povzdech, a příliš šťastnou, aby ji bylo možné označit za sténání. „Jen si posluž!“ usmála se sestra v zeleném.

Oddělení sdílely s účetním z Dunstablu. Jeho žena a dvě dospívající děti sídlily v sousedním. Po pilotově druhém boku letěli tři muži na pěší túře. Oblečení v červené, oranžové a zelené bundě připomínali semafor. Dále dvojice středního věku ze Skotska a novinář na penzi.

Proud vzduchu je zanesl nad jezero a koš pokračoval v pomalé, líné spirále. Nepřetržitý pohyb patřil k největším překvapením letu stejně jako dojem ze vzduchu v takové nadmořské výšce. Byl tak nějak ostřejší a čerstvější, než jim kdy připadal na zemi. Chladný, ale ne tak nepřijemný jako za mrazivých rán. Tenhle vzduch bodal do tváří a syčel do plíc.

Žena v zeleném, Jessica, se přisunula blíž k sestře, která zbledla v obličeji a křečovitě svírala okraj koše. Zírala přímo dolů do vody, oči vytřeštěné údivem. Jessice najednou bleskla hlavou děsivá myšlenka, že se sestra chystá vyskočit.

Zanedlouho ji nevyhnutelně napadlo, že by snad bylo pro obě lepší, kdyby vyskočily. Několik mrazivých vteřin a bolestivé střetnutí s vodní plochou by nebylo tak zlé. Chladná dusivá temnota by možná jejich život ukončila, ale zrovna tak je mohla udržet nad hladinou a zanést k pobřeží. Kdyby se v tu chvíli vrhly přes okraj koše, třeba mohly obě žít.

„Není to nádhera?“ řekla. Dávno totiž zjistila, že vyrušení někdy dokáže způsobit obrat ve chvíli, kdy se chování její sestry začíná ubírat nebezpečným směrem. „Užíváš si? Nechápu, proč jsme tenhle výlet nepodnikly dřív!“

Isabel se usmívala, ale mlčela, protože odpověď by byla zbytečná. Výlet ji zjevně naprosto uchvátil.

„Úžasné, vid? Podívej se na ty barvy!“

Odpověď stále nepřicházela, ale Jessica s uspokojením sledovala, jak sestra zvedla hlavu a rozzářeně pohlédla na stromy rostoucí těsně u břehu. Připomínaly dámy na plese, které se vzájemně postrkují, aby získaly víc místa, a jejich rozevláté róby splývají a vzápětí víří tak, že není možné poznat, kde jedna končí a začíná druhá. Za stromy se až k obzoru vlnily kopce lesknoucí se jako vzácný kov.

„Teď jsme nad sídlem Harcourt Manor.“ Od chvíle, kdy vzlétli, jedině pilot mluvil trochu hlasitěji než šepem. „Původní dům byl postaven na vyvýšenině přímo před námi, ale koncem devatenáctého století vyhořel.“

„Neměli bychom trochu stoupnout?“ Novinář na penzi s prořídými vlasy a zvětšujícím se obvodem pasu podmračeně sledoval blížící se stromy.

„Žádný strach, lidi, neletím takhle poprvé.“ Pilot, sto osmdesát centimetrů vysoký zrzavý muž ze severu, polechtal vzduch nad hořákem krátkým vyšlehnutím plamene a ti, kdo stáli nejbliž, ucítili na temeni prudký závan horkého vzduchu. „Rád se v těchto místech držím nízko, protože zdejší lesy patří k nejkrásnějším místům v Northumberlandu, a jsou tu k vidění i verky. A taky orlovci říční, i když se už blíží konec roku.“

Najednou přišly ke slovu fotoaparáty a nastal nával na straně koše obrácené k lesům. Ani jedna ze sester si s sebou fotoaparát nevzala, a tak byly první, kdo uviděl trosky horních částí domu vyčnívající z baldachýnu stromů jako ošklivě zaneřádné zuby. Sestra v černém se zachvěla.

„V šestnáctém století tady byl postaven dům pro obranné účely,“ řekl pilot a balon mírně stoupl a vyhnul se vrcholům stromů. „Tehdy se člověku naskytl nerušený výhled na bezmála padesát mil krajiny. Patnáct minut do přistání, vážení!“